

Brigitte Weninger

Eve Tharlet

24

Karácsonyi mese

A kiadás alapja:
Geschichten aus dem Weihnachtswald
24 Adventsgeschichten
Written by Brigitte Weninger and illustrated by Eve Tharlet

Fordította: Szabó T. Anna

Szerkesztette: Tóth Emese

ISBN 978-963-9869-65-3

Minden jog fenntartva

© 2015 Nordsüd Verlag AG, CH-8005 Zurich/Switzerland

© Naphegy Kiadó 2015, 2020, 2023

© Hungarian translation Szabó T. Anna 2015

Felelős kiadó
az NHK Naphegy Könyvkiadó Kft. ügyvezető igazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja

www.naphegykiado.hu

Nyomtatta és kötötte
a Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető Balizs Attila vezérigazgató
Munkaszám: 231130
www.dabasprint.hu

Brigitte Weninger • Eve Tharlet

24 karácsonyi mese

NAPHEGY KIADÓ

Tartalom

1. A megérkezés 9
2. Káosz Klárcsi szerencsecsillaga 14
3. Holle anyó 18
4. Kalandos szánkózás 23
5. Miki kívánságlistája 29
6. Kis Miklós és Nagy Miklós 34
7. A kívánságpuncs 39
8. A három karácsonyi kismalac 43
9. Marci sálja 48
10. Hópelyhecske 53
11. Bori mézeskalácsa 58
12. Tomi és a bölcső 62

13. A karácsony mindenkié	66
14. Egérmentő Jakab	70
15. Medvepapa új ágya	74
16. A varázskristály	79
17. Karácsonyfát mindenkinek!	85
18. Matyi segít a Mikulásnak	91
19. A csillagfa	96
20. Az igazi Jézuska	102
21. Csendes éj, szentséges éj	107
22. A tizenkét hónap	111
23. Mennyei fekhely	115
24. Manóék karácsonya	120

A megérkezés

Manó Mózes apó éppen akkor lépett ki a barlangjából egy kosár tűzifával a kezében, amikor az égen megjelent a hold.

– Brrr! Roppant hidegnek ígérkezik az éjszaka – mormogta a szakállába. – Ha nem akarom, hogy az unokáim manó-jégcsapokká fagyjanak, akkor nagy tüzet kell gyűjtanom, hogy felmelegedjenek!

Mózes apó ügyesen kis máglyát rakott kedvenc tölgyfája menedékében. Szikrát pattintott, és hamarosan vígan ropogott a tűz. Egy bográcspan levést akasztott a lángok fölé, azután visszasielt a barlangba, mert még sok dolga akadt odabent.

A tölgyfa tetején két bagoly ült, felborzolt tollaikkal úgy festettek, mint két puha gombóc.

– Húúúú-húúú! – huhogott fel az örökké éhes fióka. – Te is láttad, mama?

A kisbagoly éles szemével észrevette, hogy lent megmoccannak a fűszálak, de állatot egyet sem látott.

– Ó, azok csak a kicsi emberek, olyanok, mint Mózes apó – magyarázta bagolymama. – Épp csak rajtuk van a láthatatlanná tévő köpönyegük!

– Huhú! Értem! És mondd, mama, vajon a manók finomak?

– Hú, eszedbe ne jusson! – szörnyedt el bagolymama. – Senki nem eszik kicsi embereket! Ők a barátaink! Sokszor segítenek nekünk, állatoknak.

– Huhú... Na és hol élnek? – érdeklődött tovább a fióka.

- Hááát... - bagoly mama elgondolkozott. - Mindenhol! Az egész világon élnek pici emberek. Vannak, akik még a nagy emberek házaiba is beköltöznek, de mivel kicsik, és ráadásul még gyakran láthatatlanok is, kevesen veszik őket észre!

- És most miért jöttek ide?

- Ezer tekerő kukac! - csattant fel bagoly mama. - Honnan tudnám? Hallgass, figyelj, és megtudod!

- Nagyapó! Nagyapó! Megjöttünk! - kiáltott pár vékonyka hang odalentről, és egyszerre mindegyik manócska levetette a láthatatlanná tévő köpenyét. Két manógyerek jelent meg, Vilma és Vili. Teóval, az apjukkal érkeztek, aki nehéz hátizsákot cipelt. Manószokás szerint köszöntötték a nagyapjukat: összedörzsölték az orrukat, és azt mondták közben: nim-nem-nomi!

– De jó, hogy ilyen korán érkeztek – mondta ragyogó szemmel Mózes apó. – Így több időnk lesz beszélgetni. Milyen volt az út? És hogy van édesanyátok?

Mindannyian a lobogó tűz köré telepedtek, majd Mózes apó jól bebugyolálta őket a puha szarvasbőr takarókba.

– Ó, egész gyorsan ideértünk – mosolygott Vili. – Képzeld, láttunk egy rókát. Vilma úgy megijedt, hogy majdnem bepisilt. Szerencsére a róka barátságos volt, mert emlékezett rá, hogy apa egyszer régen kihúzott a talpából egy tüskét. Cserébe megengedte, hogy felmásszunk a hátára, és egészen idáig elhozott. Fantasztikusan jó volt!

– Egyáltalán nem pisiltem be – csattant fel ikertestvére, Vilma. – Igaz, kicsit tényleg megijedtem, de a róka nagyon kedves volt. Mama viszont nagyon fáradt, és olyan kerek, hogy szinte kigurul az ágyból. Biztos jobban lesz, ha a babák végre megszületnek!

Vilma az apjára nézett, aki bólintott, és azt mondta:

– Igen, Monának sok pihenésre van szüksége. Ágyban kell maradnia, ha csak lehetséges, de ez nem könnyű, ha két örökmozgó kölyök rohangál a házban. Köszönöm, nagyapó, hogy megengeded, hogy nálad maradjanak egy ideig. Eljövök értük, amint a babák megérkeznek.

– Semmi baj – nevetett Mózes apó. – Nagyon örülök, hogy itt vagytok. Biztos remekül mulatunk majd mi hárman. Kezdjük azzal, hogy mindannyian együnk egy tányér finom forró levest, aztán megmutatom, hol fogtok aludni.

– Boldogan elfogadom a levest – mondta Teó –, de azután Rőt Róka hazavisz. Nem akarom sokáig egyedül hagyni a feleségemet.

Mózes apó bólintott, és kiporciózta a gőzölgő zöldségkrémlevest. A társaság egy időre elcsendesedett, csak elégedett szürcsölés hallatszott.

– Nagyon köszönök mindent, apóka – mondta végül Teó manó, és felállt. – A hátizsákban megtalálod a gyerekek ruháit, és akad benne pár ajándék is, amit mama küldött. Most már indulnom kell.

A manógyerekek megölelték édesapjukat.

– Nim-nem-nomi, apa. Vigyázz mamára, jó?

Teó magához szorította a két kicsit, aztán felegyenesedett, a szájába dugta az ujját, és nagyot füttyentett. Abban a pillanatban az erdő szélén megjelent egy fürge, karcsú árnyék.

– Itt a rókataxim – mosolyodott el Teó. – Legyetek jók, gyerekek, ne okozzatok gondot a nagyapátoknak. Bízom bennetek. Nim-nem-nomi!

Vili és Vilma integettek, ahogy az apjuk eltűnt, aztán a nagyapjukhoz bújva ismét odaültek a meleg tűz mellé.

– Nagyapa, mesélsz nekünk?

– Igen – mosolygott Mózes apó, és szelt nekik egy szelet édes illatú gyümölcskenyeret. Aztán lehunyta a szemét, mint aki befelé figyel, és elkezdett egy szép hosszú mesét. Nim-nem-nomi!

